

Minningarorð um Hendrik Jacobsen

Mikudagin 4. september komu deyðsboðini av Hendrik gubba. Hann var 76 ár nú hann legði árárnar inn.

Sum smádrongur kom eg at kenna Hendrik gubba. Hann kom altíð norður til Klaksvíkar av og á. Eg var errin av at hesin stóri, prúði og sterki maðurin var gubbi mín. Hann var sjómaður alt sítt lív og var ein av bestu sjómonnum okkara.

Eg gloymi ongatíð dagarnar tá Hendrik gubbi og Luffa mostur hildu hús við mær meðan mamma og pápi vóru í Danmark. Annars var Hendrik ofta gestur hjá okkum á Norðoyastevnu. Og mitt annað heim var heimið hjá Luffu og Hendrik suðuri í Vági. Har kendi eg meg altíð vælkomnan á gátt og ofta gisti eg har suðuri á Oytabø hjá tykkum báðum.

Eg havi samkenslu við tykkum øllum

í hesi stóru sorg tykkara. Mínir tankar eru hjá tykkum Luffa mostur, Asgerð og Elebeth.

Hvíl í frið
nú slapp tú um gylta liðið
har ongin sorg er og ongin deyði
og lokið er strev fyrri dagliga breyðið

Tú troytti okkara útið
fyrri føði at vinna til konu og børn
sum sjómaður var tú framúr góður
Eg syrgi við øllum tykkum tyngd
av sorg
Guð gevi tykkum einaferð pláss
í síni borg.

Seinasta heilsan
Guðsonurin norðuri í Vági

Fekk fiskakassa oman yvir seg

RANDI JACOBSEN

Eitt álvarsligt arbeidssóhapp hendi um átta tíðina gjáramorgunin í Toftum.

Teir vóru við at landa

Research og skuldu fáa fisk-in aftur í lastini upp.

Teir stóru fiskakassarnir, sum taka 400 kilo, stóðu stápladrí tríggið oman á

hvørjum øðrum.

Tá teir so seta á við krananum, og veirurin gongur inn undir lúkuna, so koppar ein kassi og niður á ein ung-an mann. Maðurin varð kleimdur á hálsin.

Hann varð fluttur á Landsjúkrahúsið. Arbeidseftirlitið varð boðsent at kannað viðurskiftini.

Eingin í trygdarhjálm

Tá maðurin hjá Arbeidseftirlitið kom á staðið, sá hann, at eingin var í trygdarhjálm, ei heldur í trygdarhjálm. Hvørki teir í lastini ella teir á bryggjun.

Arbeidseftirlitið stóðaði beinanvegin arbeidnum, til trygdarviðurskiftini vóru í lagi.

Tá eftirlitsmaðurin fór aftur at vitja arbeidssplássið seinnapartin, hevði alt fólk-ið longu fingið trygdarhjálm, og arbeidið kundi takast upp aftur.

Tá hann nú var farin í gongd, fór hann eisini at vitja Fiskamarknaðin, har somu boð vórðu givin.

TVINGSILSSÖLA
Hósdagin
10. oktober 1996
kl. 09.40

verður á dómaraskrivstovu, C. Pleyensgøtu 1, 100 Tórshavn, hildin tvingsilssöla yvir matr. nr. 194, Elduvík, adressa Funningsfirði, (AS nr. 152/96).

Ognin er eini eldri sethús, 40 kvm til støddar í kjallara, miðhædd og lofti. Grundin grótað, gjørd av timbri, klædd og takt við jarni. El-hiti og oljufyrður ovnur í køki. Einku sýn hevur verið. Húsini standa tóm. Stykkið er 132 kvm til støddar.

Tvingsilssölan er umbiðin av Fríða Pattersen, advokati, Fr. Petersensgøtu 9, Tórshavn, tlf. 11145 (j. nr. 960527), sum kann geva nærri upplýsingar, og sum nærri avtala kann gerast við, um ynski er um at síggja ognina.

Søluuppgærd kann umbiðjast hjá nevnda advokati ella hyggjast ígjøgnum á dómaraskrivstovu.

Føroya Fútarættur
tann 16. sept. 1996

TVINGSILSSÖLA
Hósdagin
3. oktober 1996,
kl. 11.00

verður á dómaraskrivstovu, C. Pleyensgøtu 1, 100 Tórshavn, hildin tvingsilssöla yvir matr. nr. 45, Klaksvík, Stoksoyavegi 42 b, Klaksvík (AS 128/96).

Ognin er eitt grundtøkt stórt 414 kvm sambært tingbók við ástandandi sethúsi í kjallara- og stovuhædd. Stovuhædd: køkur, stova, gongd, toilet v/ baðikari og 3 kømur. Kjallarahædd: kjallarahæddin er í einum, tó soleiðis, at eitt óinnrættað rúm er.

Tvingsilssölan er umbiðin av Jógvan E. Elliesen, adv., Bryggjubakki 22, 100 Tórshavn, tlf. 11260 (Innh. nr. 41601), sum kann geva nærri upplýsingar um ognina og sum nærri avtala kann gerast við, um ynski er at síggja ognina.

Søluuppgærd kann umbiðjast hjá nevnda advokati ella hyggjast ígjøgnum á dómaraskrivstovu.

Føroya Fútarættur
tann 12. sept. 1996

Til minnis um Jóhannes Dam,

20. juli 1923–8. september 1996

Sunnunáttina 8. september doyði Jóhannes Dam, 73 ára gamal. Hannis var føddur og búði alt sítt lív í Havnini. Hann var sonur Katrinu og Jens Christian Dam. Tey vóru fimm systkin. Systurnar Jonhild, Elly og Paula, og brøðurnir Jóhannes og Hans Hilmar, sum fór heim til Harran fyrri nøkrum árum síðani. Jóhannes var yngstur av systkj-unum, og í 1944, tá hann var 20 ára gamal, doyði mamma hansara, og hetta hevur óivað merkt restina av lívi hansara. Seinni giftist hann við Áslu – fødd Djurhuus, av Nesi í Vági. Tey finga børnini Ketty, Louise, Gunnleig og Hans Christian.

Hannis var ein trúfastur arbeidssmaður, og sæst hetta eina best við at hann í meira enn 30 ár arbeiddi hjá Shell, til hann vegna sjúku mátti gevast í hesum starvi. Tí hevur hann eisini av flestu havnarfólkið verið best kendur sum »Hannis á Shell».

Eisini starvaðist hann hjá Elektron í fleiri ár, inntil hann legði frá sær vegna aldur.

Tá ið Hannis gavst í almenna starvi sínum, settist hann tó ikki fyrri onki. Hann var fittur í hondunum og dugdi væl til handaliga arbeidið. Vit í familuni vita hvussu skjóttur hann var, um okkurt skuldi gerast. Ynskti tú tær t.d. nakrar hillar, og Hannis fekk hetta at vita, var hann skjóttur og gjørdi tær nakrar hillar.

Hannis hevur altíð fingist við seyð, velt og hoyggjað. So seint sum dagin fyrri hann doyði, var hann úti á bønnum og risti nakað av hoyggi út. Honum dámdi so væl at hava okkurt at takast við, og serliga um hetta var uttandura.

Ikki ber til at siga nøkur orð um Hannis, uttan at koma inn á samkomu- og andaliga liv hansara. Eisini á hesum øki var hann ein trúfastur arbeidssmaður. Mong munnu tey vera, sum fara at sakna hansara handtak eftir eitt máti, ella hansara blíða andlit og positivu orð, tá tú mottu honum. Ikki var hann maður, sum helt tær stóru talurnar. Men vitnisburður hansara, í orðum, atburði og trúfesti stendur tó eftir sum varðar á gøt-unum, hann hevur gingið.

Familjumaður var Hannis sum fáur. Honum dámdi væl at hava øll síni rundan um seg, og okkum dámdi eisini so væl at vera saman við honum og Áslu. Heimið var karmur um hansara liv og sjálvsagt var fyrri hann at halda føðingardagar og merkisdagar heima. Gestabliður, sum hann var, bleiv húsið mang-an fyllt av so nógvum fólki, sum kundi vera inni. Sjálv minnst eg fyrstu ferð eg var í heiminum har uppi við Marknagilsvegin, at so nógv ungfolk vóru inni, at fleiri sótu á gólvinum.

Hannis var sera góður við abbabørnini. Tey vóru eisini sera góð við hann, og fara at minnst hann við stórum gleði; tó at sorgin hjá teimum er stór, nú tey hava mist hann. Seinasta dagin, hann var á lívi, sat hann við yngstu abbadóttirini – Jóhannu, sum er góðar 8 mánaðir – framman fyrri sær á gólvinum, og royndi at læra hana at siga »hvussu stór hon er». Jú, Hannis dámdi so væl at hava tey hjá sær, og gleddist um tey.

Ásla segði mær, at hann hvørt kvøld legði hvønn einstakan í Harrans hendur. Eisini seinasta kvøldið í lívi sínum. Stillsliba bað hann fyrri hvørjum einstøkum barni, verbarni og abbabarni, nevndi tey við navni og legði tey í Harrans hendur.

Má Harrin styrkja teg í sorgini, Ásla, við hesum orðum:

*Hvør signað er hitt hvíldarstað,
Við Jesu kross at liggja,
Á hann í trúgv at skoða glað
Og von á hann at byggja,
At syngja barnsins glada song
Og Guð, vár Faðir, æra,
Sum hjálpir, tá vár leið er trong,
Og okkum trygd vil verða!*

Songbók Guds Fólks,
nr. 1174, 1. vers

Við hesum fáu og fátaeksligu orðum fari eg at lýsa frið yvir minnið um ein góðan pápa, verpápa og abba, sum nú er heima hjá Harranum.

Verdótturin